

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

6. LISTOPADU 2016

Z obsahu:

**Dát najíst hladovému,
dát napít žíznivému**

Katecheze Svatého otce
Františka 19. října 2016
- strana 2 -

Co přijde po smrti?

- strana 4 -

**Jak může člověk poznat
stav své duše?**

Marie Vérenne
- strana 6 -

**Rada Evropy opětovně
zamítla pronájem dělohy**

- strana 7 -

**Bůh je milosrdný
a je láska**

Z přednášky P. Roberta
Marie Mayera
na setkání Sekulárního
františkánského řádu
- strana 8 -

Modlitba Otče náš (5)

P. Štefan Ištvaník CSsR
- strana 10 -

**Kdo naprogramoval
naš genetický kód?**

P. M. Piotrowski TChr
- strana 11 -

**Suma o darech
svatého Josefa (47)**

- strana 13 -

Dát najíst hladovému, dát napít žíznivému (Jak 2,14-17)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 19. října 2016, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Jedním z důsledků takzvaného „blahobytu“ je to, že přivádí lidi k tomu, aby se uzavírali do sebe, a činí je nevnímavými k potřebám druhých. Dělá se všechno, aby byli oklamáni, když jsou jim prezentovány pomíjivé životní vzory, které za pár let zmizí, jako by náš život byl nějakou módou, jíž je třeba se držet a kterou je třeba odkládat podle sezóny. Tak tomu není. Realita, kterou je třeba přijímat a vyrovnávat se s ní tak, jak je, nás často staví před nálehavé požadavky. Proto je mezi skutky milosrdenství zmínka o hladu a žizni: dávat najíst hladovému, kterých je dnes tolik, a napít žíznícím. Kolikrát nás média

informují o obyvatelích, kteří trpí nedostatkem potravy a vody, což má vážné důsledky zvláště pro děti.

Veřejné mínění je ovlivňováno určitými zprávami a zvláště obrazy, čas od času se objevují veřejné kampaně stimulující solidaritu. Dávají se velkodušné dary a je tak možné přispět ke zmírnění mnohého utrpení. Tato forma činorodé lásky je důležitá, ale možná se nás netýká bezprostředně. Když však jdeme po ulici a setkáme se s člověkem v nouzi anebo nějaký chudý zaklepe na dveře našeho domu, je to něco docela jiného, protože se neocitáme před nějakým obrazem, ale máme v tom osobní účast. Už neexistuje odstup mezi mnou a jím či jí, a jsem

osloven. Abstraktní chudoba nás neoslovuje, ale přivádí k zamyšlení a bédování. Když však vidíme ztělesněnou chudobu v nějakém muži, ženě či dítěti, oslovuje nás! A proto máme sklon vyhýbat se chudým, nepřibližovat se k nim, tendenčně maskovat realitu chudoby a vytvářet si od ní odstup. Osloven jsem tehdy, když se odstup mezi mnou a tím druhým vytratí. Jaká je v těchto případech moje reakce? Odvrátím svůj pohled a jdu dál? Anebo se zastavím k rozmluvě a zajímám se o dotyčného? Pokud tak jednáš, určitě se najde někdo, kdo řekne: „Je to blázen, baví se s chudákem!“ Zjišťuji, zda mohu

Pokračování na str. 5

Jsem na správné cestě, vedoucí ke spáse mé duše? Otázka, kterou bychom si měli pokládat denně při zpytování svědomí, je při přemýšlení o konečnosti pozemského života a přechodu do života věčného otázkou stěžejní. Nabízí se hned další otázka: Jak mohu poznat, že kráčím správným směrem? Že následuji Ježíše a žiji podle evangelia? Dobrou pomůckou je meditace nad vlastním životem ve světle tří božských ctností – víry, naděje a lásky. (str. 6-7) Budeme-li usilovat žít naplno tyto ctnosti ve svém životě, můžeme si být jisti, že jsme na správné cestě, která se líbí Pánu. A odměna? Tou je život věčný.

Náš pozemský život je různě dlouhý, může být i velmi krátký. Proto můžeme litovat každého dne, kdy jsme nenaplnili vůli našeho Stvořitele, kdy jsme sešli z cesty spásy. Jsou to naše hříchy, které deformují a ničí záračnou harmonii a krásu Božího stvoření. (str. 11-12) Ony zpřetrhávají spojení života a lásky s Bohem a s druhými lidmi, dovádějí nás ke strašlivému zotročení zlými duchy, které vede k absolutnímu egoismu a věčné záhubě. Proto je tak důležité nenávidět jakýkoliv hřích a upřímně se vyznat ve svátosti pokání, kde také dochází ke

smíření nejen s Bohem a s církví, ale i s druhými lidmi. Jedna z proseb modlitby Otče náš nám pak připomíná, že to, jak Bůh bude měřit nám, záleží do značné míry i na tom, jak my měříme jiným. (str. 10-11) Zvláště, pokud jde o odpuštění bližnímu...

I když je život zde na zemi krátký, může být naplněný. Tak se nám to jeví i na osudu P. Roberta M. Mayera OFMConv., o kterém nedávno vyšla kniha, jejíž četbu doporučujeme a ukázkou z ní otiskujeme. (str. 8-9) Jeho slova „Než začneme hlásat evangelium, musíme podle něj žít“ by se nám měla hluboce vryt do paměti. Člověk může těm, které mu Pán dává, hlásat jen to, čeho je sám plný a co je mu nanejvýš vlastní, jinak je jeho svědectví jen málo účinné. A zde si položíme další otázku: „Pane, co chceš, abych učinil pro dosažení spásy své duše, co mám dělat?“ Nestačí jen znát odpověď, ale je třeba také ji ve svém životě realizovat. Pak budeme pravými svědky toho, co přijde po smrti – života věčného v nebi ve spojení se všemi, kdo jsou s Pánem. (str. 4-5)

Editorial

Co je smrt? Je to mj. setkání lásky, ke kterému nás Bůh zve. Na toto setkání se připravujeme celým svým pozemským putováním. Musíme Boha hodně prosit o sílu, aby se nám nestalo, že budeme sice pozváni na nebeskou hostinu, ale nebudeme ji nakonec hodni, protože v rozhodujícím okamžiku odmítneme Boží pozvánku. Ale o tom jsme již mnohokrát na stránkách Světla rozvažovali...

Jsmo-li tedy na správné cestě, můžeme doufat, že jednou budeme na konci časů slavně vzkříšeni k životu. Stejně jako doufali mládenci v dnešním prvním čtení. Ale běda, směřuje-li naše cesta od Boha – v takovém případě vzkříšení k životu pro nás nebude, pokud se k Bohu neobrátime zpět! Bůh je však i přesto milosrdný, plný lásky k nám. On stále dělá vše pro to, aby nás zachránil pro život věčný. Ale bez naší patřičné odezvy může i tato jeho snaha být marná. Proto se pevně držme s duchovní podporou Panny Marie a všech svatých života ve třech božských ctnostech – víře, naději a lásce. Kdo jde věrně touto cestou za cílem setkat se jednou tváří v tvář s Trojjediným Bohem, jde jistě cestou spásy.

Daniel Dehner

Úryvek z 2. knihy Makabejské, který uslyšíš v prvním čtení, tě jistě natolik zaujme, že si přečteš pozorně celou sedmou kapitolu o mučednictví sedmi bratrů a jejich statečné matky. Je to velká a povzbuzující lekce o věrnosti lidí plných víry.

Ale současně je to výmluvná lekce o věrnosti Nejvyššího, který nikdy neopustí ty, kteří mu důvěřují. Připrav se modlitbou k Duchu Svatému, aby tě v dnešním setkání se svým slovem naučil, kde máš čerpat sílu pro čas zkoušek, které neodvratně nadcházejí.

I dnes je pro tebe velmi aktuální a užitečné setkat se zblízka se starozákonním Božím lidem právě v situaci, kdy je všem zřejmé, že nastává doba velkého soužení⁽¹⁾. Nepokládej takovou dobu za něco spíše výjimečného, vždyť i v přítomné době je mnoho míst, kde křesťané vydávají o Kristu svědectví svou vlastní krví. Doba soužení je ve skutečnosti nejvlastnější dobou putující církve. Buď proto vždy připraven, neboť nevíš, kdy ten čas nastane⁽²⁾.

Svou přízeň vůči těm, které si vyvolil, neprojevuje Bůh tím, že je hýčká, ale tak, že je očisťuje a přivádí stále blíže k sobě. To, čemu často říkáme „trest“, je ve skutečnosti důmyslná cesta Boží lásky, která není ke zkáze, ale k výchově. Bůh neoddaňuje milosrdenství, vychovává svůj lid neštěstími, ale neopouští ho.⁽³⁾

Je to vzácná příležitost být u toho, když starozákonní Boží vyvolení trpí a umírají pro svého Pána. Buď za ni proto vděčný. Není to jistě příjemná podívaná. Ale jestliže je pro tebe těžko snesitelné dívat se, jak královi katani nelidsky trýzní věrné Makabejské, co říci o nich samých, když musí tuto hrůzu sledovat s vědomím, že za chvíli sami podstoupí stejná, ne-li těžší muka?

Pro tebe je nepochopitelné, jak může člověk člověku působit tolik trýzně. Pro Boží nepřátele je nepochopitelné, kde se v jejich obětech bere tolik statečnosti, trpělivosti a odevzdanosti, s jakou přijímají svou krutou a pozvolnou smrt. Hrdinství umírající matky, která již předtím sedmkrát prožila smrt spolu se svými dětmi, přivádí bezcitné a nenávislné katy doslova k zuřivosti. I oni pochopili, že se tu musí dívat něco lidsky nepochopitelného.

Odkud se bere v těchto mučednicích tak neuvěřitelná síla a solidarita? Předde-

Doba velkého soužení

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Bůh je Bohem živých.

vším je to důvěryplné vědomí vlastní hříšnosti: *My trpíme za své hříchy, ale i když se Hospodin nakrátko rozhněval, opět se smiluje nad svými služebníky.*⁽⁴⁾ Není to i pro tebe dostačující odpověď, kdykoliv se ti do duše vkrádá vyčítavá otázka, proč musí nastat doba utrpení?

Druhým zdrojem síly pro tuto statečnou rodinu je velkodušná láska a ochota obětovat sebe za záchranu těch druhých: *Já stejně jako bratři vydávám tělo za zákony otců a prosím Boha, aby se brzy smiloval nad národem. Kéž se u mne a u mých bratrů zastaví hněv Všemohoucího, který spravedlivě vzplanul proti našemu lidu.*⁽⁵⁾ Buď vděčný Hospodinu za tento obdivuhodný příklad, který je současně předobrazem nejvyšší oběti Božího Syna. Nemáš jako Kristův učedník všechny důvody nezůstávat jen u obdivu nad postojem mučedníků, kteří sami Ježíše dosud ani nepoznali?

Ale nejsilnější oporou těchto statečných je pevná a nezlomná víra, že nejvyšší Pán a Stvořitel neopouští své věrné, protože sám je věrný a plní svoje zaslíbení. Bůh ti vždy dává dostatečnou sílu snášet to, co přijímáš z jeho ruky. Katovo dílo jen nakrátko rozdělí ty, kteří jsou navěky spojeni k životu v Bohu: *Moji bratři strpěli krátká muka, ale nyní podle Boží smlouvy prožívají věčný život.*⁽⁶⁾ Pevná víra ve vzkříšení a věčný život zásadně mění pohled na časná utrpení. Osvoj si slova druhého ze sedmi popravených: *Bereš mi přítomný život, ale Král vesmíru nás vzkřísí k životu novému a věčnému, protože jsme zemřeli za jeho Zákon.*

Nám se však dostalo té milosti, že máme svou sílu v Pánu Ježíši Kristu, kterého tito židé teprve očekávali. On je ten, který tě předešel do místa vzkříšení po cestě největšího utrpení, protože tě miloval a ve své dobrotě ti dal útěchu, která nikdy nepomine, a radostnou naději. Jít jeho královskou cestou není pro tebe trest, ale nejvyšší dar. S tím přesvědčením se dívej vstříc i největšímu utrpení. *Pán je věrný a on tě bude sílit a chránit od zlého, neboť jen*

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Mak 7,1–2.9–14

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit (božské) zákony otců.“

Druhý však v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“

Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, hned vyplázl jazyk (který mu chtěli uříznout), nebojácně vztáhl ruce (na oheň) a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“

2. čtení – 2 Sol 2,16–3,5

Bratři! Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději – on sám ať vás potěší a utvrdí v každém dobrém činu i slovu.

Bratři, modlete se za nás, aby se Boží slovo dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude sílit a chránit od zlého. Spolehneme na vás, že s pomocí Páně děláte

Dokončení na str. 15

jedno je zlé: zradit a opustit Boha živých a propadnout tak nenapravitelné smrti.

Pros Ducha Svatého, aby řídil tvé kroky k Boží lásce a k tomu, abys byl trpělivý tak, jako Kristus.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 2 Mak 6,9; ⁽²⁾ srov. Mk 13,33;

⁽³⁾ srov. 2 Mak 6,16; ⁽⁴⁾ 2 Mak 7,32–33;

⁽⁵⁾ 2 Mak 7,37–38; ⁽⁶⁾ 2 Mak 7,36

Co přijde po smrti?

Jeden biskup, jenž se často setkával s bířmovanci, se ptal: „Jaká je nejčastější otázka, kterou kladou mladí lidé?“ Odpověď zní: „Co přijde po smrti?“ Zde jsou některé odpovědi na tuto otázku, která je důležitá již pro mladé lidi.

Může už umírající přejít do druhého světa?

P. Bernard Bastian: Hranice mezi tímto a oním světem je propustná. Na umírajících jsem si často všiml, že po fázi boje

P. Bernard Bastian
je kněz diecéze Štrasburk,
lékař a člen vedení společnosti
„Puits de Jacob“.

jsou už nějak „na onom světě“. Vícekrát mi manželky umírajících pošeptaly: „Otče, on už odešel, my už ho nezajímáme.“ Často se to chápe jako zrada, jako zanedbávání. Tato skutečnost by nám měla pomoci neodsuzovat chování umírajícího. Zde se odehrávají věci, které nám unikají. Vzpomínám si na jednoho alsaského rolníka, jenž ležel a umíral. Jeho žena a dospělý syn byli u něho a plakali. Tu řekl muž své ženě: „Rozumím, že pláčeš. Já nepláču. Já vím, kam jdu.“ Tu jsem pochopil: Ten vlastní život ho už uchopil, už ho vtáhl! Tento muž zemřel v hlubokém míru.

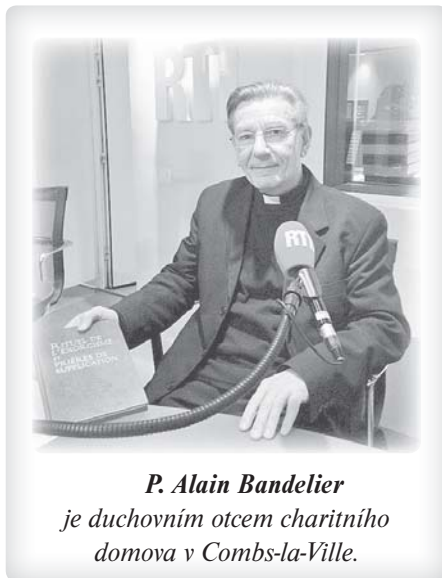
Planou v očistci skutečně plameny?

P. Alain Bandelier: Ano, tam existuje oheň. Ovšemže ne ten hmotný, který by ubohé duše opékal jako na grilu! Ale celá Bible dosvědčuje, že Bůh je spalující oheň. Přesněji řečeno: Není to Bůh, ale přiblížení k Bohu, které stravuje. Prorok Eliáš znamená tento rozdíl, který podle mého názoru je velmi významný: „Ale Hospo-

din v tomto ohni nebyl.“ (1 Král 19,12) Bůh naplňuje naše srdce a osvěcuje našeho ducha. Ale nejsme pro toto setkání vybaveni. Je to jako se sluncem: Náš pohled není ještě dosti čistý, abychom mohli Bohu hledět do tváře, zkrátka nám vyhrknou slzy. Blahoslavení plačící, protože budou potěšeni. Toto by mohlo být blahorečení duší v očistci. Jsou zachráněny, ale ještě nejsou posvěceny. Marta Robinová nazývala očistec *purificatorium*.

Je očistec pro všechny stejný?

P. Alain Bandelier: Není. Bůh má jiný pohled než my. My bychom totiž byli spokojeni s malým štěstím, s malým rájem, s malou spásou. Ale Bůh chce pro nás nekonečně více, totiž všechno! Jeho celou radost, jeho celé světlo, jeho celou krásu. Svátí nejsou vůbec dokonalí, ale rozhodli se už na zemi pro Boží nabídku. Také my budeme moci vykonat tuto volbu, možná až na konci, v jasnosti a svobodě, která nám bude dána ve smrti: bez vnitřních výmluv a vnějších vlivů. Z toho vyplývá, že nebudou dva stejné očistce. Pro každou duši je nějaká méně nebo více intenzivní zkouška. Pro ty, kteří jsou už více obráčení, je to poslední etapa a konečná fáze cesty, kdy byla už velká část cesty vykonána. U toho, kdo je spíše zatvrzelý,

P. Alain Bandelier
je duchovním otcem charitního
domova v Combs-la-Ville.

bude očistec sloužit k „přetavení“ bytosti, která byla uchráněna právě před pádem. Připomeňme si jenom na okraj, že v evangeliu zatvrzelost srdce není údělem velkých hříšníků, nýbrž spíše farizeů. Existuje vlažnost a chlad, které jsou více smrtelné než hříchy, kterých se někdo dopustil bezmyšlenkovitě.

Když mrtví žijí, proč o sobě nedají vědět?

P. Jean-Miguel Garrigues: Skutečně je někdy Bůh posílá, aby „o sobě dali vědět“. V dějinách církve je mnoho zpráv o mariánských zjeveních, o andělech a svatých, kteří o sobě dali vědět ve zjeveních. Tato mimořádná charismatická znamení jsou pro nás dostačujícími, pro naši víru rozhodujícími znameními, která se přiřazují ke zmrtvýchvstání Krista. Po 40 dnů se ukazoval učedníkům jako živý. On sám dosvědčoval: „Byl jsem mrtev, a hle, jsem živ.“ (Zj 1,18) On sám mohl říci: „Já jsem vzkříšení a život.“

Máme se modlit za zemřelé, kteří jsou už v nebi?

P. Alain Bandelier: Žádná modlitba nejde do prázdna. Protože nás uvádí do vztahu k věčnosti, dotýká se nejenom současnosti, ale působí na celou osobu, na její celé žití, včetně minulosti. A protože je ve vztahu k Všeobjímajícímu, přesahuje také právě oslovený vztah. Prosebná modlitba je všeobecně vykonaná modlitba. V modlitbě se obracím k Pánu. A v něm vstupuji do spojení se všemi, kdo jsou s ním – ať jsou živí tady na zemi, nebo už v nebi, nebo ještě na cestě posledního očišťování.

P. Jean-Miguel Garrigues: Bůh se stará o to, aby se žádná modlitba neztratila. Jestliže jsou zemřelí, za které se modlím, už v nebi, ve společenství svatých, prospěje tato modlitba určitě jiným, tady na zemi nebo v očistci. Můžeme se také domnívat, že ji Bůh připočte k osobní prosbě té duše, za kterou se modlíme. Ona přece vidí náš život z perspektivy věčného světla.

Modlí se zemřelí za nás?

P. Bernard Bastian: Mnozí z nich už nepotřebují naši podporu. Jsou úplně očištěni, ponořeni do velké lásky, projasněni ve svatosti Boží. Nebudu se proto modlit za svatého faráře z Arsu. Naproti tomu jsem si jistý, že on se modlí za mne. A tak si

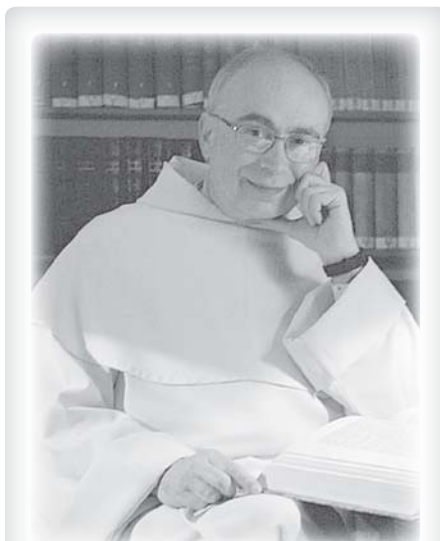
často představuji, že se stavím vedle něho a spolu s ním chválím Boha a předkládám prosby.

Je možné nějakému mrtvému odpustit?

P. Bernard Bastian: Při zpovědi zakouším velmi pěknou zkušenost, když lidé, kterým zesnulý nějak ublížil, projeví přání mu odpustit. Říkám jim pak: „Dnes je den osvobození. Nejenom vy jste se osvobodili od urážejícího, ale osvobodili jste také vy jeho. Osvobodili jste se navzájem od pouta přinášejícího smrt, které brzdilo váš vývoj a bránilo vašemu dokonalému štěstí.“ Tady se odpouští a odpuštění přijímá. Poskytuji tak akt odpuštění ve mších, jež sloužím v nemocnicích za zemřelé, kteří zemřeli v předcházejícím týdnu. V kázání pak říkám, že svatě přijímání je okamžikem polibku smíření se zemřelým v Ježíši Kristu.

A může zemřelý odpustit nám?

P. Jean-Miguel Garrigues: Jestliže zemřel v milosti, je teď v nebi nebo v očistci, tak nám už odpustil. Když ho ale v modlitbě prosíme o odpuštění, zdokonalujeme svou lítost a svoji nápravu – a on sám se zastává naší spásy. Tak se posiluje láska mezi námi ve společenství svatých.

*P. Jean-Miguel Garrigues OP
je teolog a byl postním kazatelem
v chrámu Notre-Dame v Paříži.*

Jak je možné dobře se připravit na smrt?

P. Jean-Miguel Garrigues: Nejdříve tím, že neobejdeme umírajícího jako kněz a jako levita z podobenství o dobrém samaritánu. Na základě svých zkušeností duchovního v Centru pro nemocné rakovinou mohu dosvědčit, že zacházení s těžce nemocnými, když se děje z lásky k Pánu, odnímá člověku strach před smr-

tí. Především se ale musí pohlížet na smrt jako na setkání lásky, ke kterému nás Pán zve. A musíme ho prosit o to, aby nám pomohl se na tento okamžik připravit, tak jako se připravuje nevěsta na setkání se svým milovaným.

Zachováme si v nebi svoji osobnost?

P. Bernard Bastian: V této otázce se křesťanská představa diametrálně liší od toho, co nám vyprávějí teorie z okultního a ezoterického světa: Moje Já se nerozpouští v nějakém všeobsahujícím Něčem. Osobnost každého jednotlivce je jedinečná. Křesťan prožívá příběh lásky, která nachází svoje naplnění po pozemské smrti. To dobrodružství nás ještě více nadchne, protože při zachování svoji identity prožijeme všechny životy! Bude to totiž ve společenství jak s Bohem, tak s ostatními a s vesmírem. Bude to společenství bez omezení, kde uvidíme všechno Božím očima, sice jako tvorové, ale ve všem obdarováni Stvořitelem.

*Výtah z interview Luc Adriana
ve Famille Chrétienne ze 6. 12. 2004*

*Z VISION 2000 - 5/2015
přeložil -mp-*

Dát najíst hladovému, dát napít žíznivému - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

dotyčného nějak přijmout, anebo se snažím zbavit se jej co nejdříve? Možná, že chce jenom to nejnnutnější: najíst a napít se. Přemýšleme chvíli: Kolikrát jen odřikáváme „Otče náš“ a vůbec nevěnujeme pozornost slovům: „Chléb vezdejší dej nám dnes.“

V Bibli jeden žalm říká, že Bůh „dává pokrm každému tvorů“ (Ž 136,25). Zkušenost hladu je tvrdá. Něco o tom ví ten, kdo prožil válku či hladomor. A přece se tato zkušenost denně opakuje a koexistuje vedle přebytku i plýtvání. Stále jsou aktuální slova apoštola Jakuba: „Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: »Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se« – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je

tomu s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá“ (Jak 2,14–17), je nečinorodá a neschopná prokazovat skutek milosrdenství, lásku. Vždycky je někdo, kdo má hlad a žízeň a potřebuje mne. Nemohu to delegovat na druhého. Tento chudý potřebuje mne, *moji* pomoc, *moje* slovo, *moje* nasazení. Jsme do toho zapojeni všichni.

Tak také učí evangelní úryvek, ve kterém se Ježíš při pohledu na množství lidí, kteří Jej celé hodiny sledovali, obrací na své učedníky otázkou: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ (Jan 6,5) A učedníci odpoví: „Tady to nejde, rozpusť zástupy...“ Ježíš jim však řekne: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ (srov. Mt 14,16) Nechal si předložit oněch pár chlebů a ryb, které měli u sebe, požehnal, lámal a rozdělil je mezi všechny. To je pro nás velmi důležité poučení. Říká nám, že pokud tu trošku,

kteřou máme, svěříme do Ježíšových rukou a rozdělíme se s vírou, stane se z ní překypující bohatství.

Papež Benedikt XVI. v encyklice *Caritas in veritate* praví: „Dát hladovému najíst je etickým imperativem pro univerzální církev. [...] Právo na výživu i právo na vodu hraje důležitou roli při uznání dalších práv. [...] Je proto nezbytné, aby rostlo solidární vědomí, které bude pokládat výživu a přístup k vodě za univerzální práva všech lidských bytostí, a to bez rozdílu a jakékoli diskriminace.“ (č. 27) Nezapomeňme na Ježíšova slova: „Já jsem chléb života“ (Jan 6,35) a „Kdo žízni, ať přijde ke mně“ (Jan 7,37). Tato slova nás všechny věřící provokují k uznání toho, že k podání jídla hladovému a nápoje žíznivému vede náš vztah s Bohem, který v Ježíši zjevil svoji milosrdnou tvář.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Jak může člověk poznat stav své duše?

Ve světle tří ctností – víry, naděje a lásky

Křesťané, stává se, že se sami sebe ptáte, zda je s vámi Bůh spokojen? Jak můžeme poznat, že žijeme podle evangelia? Jsou prostředky, kterými bychom mohli vyhodnotit stav své duše a svoji pozici na cestě spásy?

„Sami sebe zkoumejte, zdali jste ve víře.“ (2 Kor 13,5)

Pokusme se vytvořit „návod k obsluze“ pro zkoumání našeho duchovního rozpoložení, které spočívá na božských ctnostech, jež mají za cíl Boha: na víře, naději, lásce. Kdyby byl člověk přirovnán k automobilu, byla by jeho vírou GPS a volant; nadějí by bylo samotné auto a láskou jeho motor. Víra nám dává orientaci a vede nás k Bohu; naděje, v níž se nacházíme, nás udržuje navzdory útrapám na cestě ke spáse; energie lásky nás žene kupředu směrem k nebi.

„Pro svou víru chápeme, že světy byly stvořeny Božím slovem.“ (Žid 11,3)

Věřit znamená především uznat, že jsem stvořením živého a jednajícího Boha, jenž mi daroval bytí, utvořil mě, vdechl mi život a který mě neustále povzbuzuje láskou. Jsem schopný rozpoznat, nebo lépe, pocíťovat všudypřítomnost Trojjediného Boha, který drží vesmír ve své ruce a nikdy nás nespouští z očí? Jsem schopný rozpoznat jeho Ducha ve všech stvořených věcech a jeho všemohoucnost považovat za dobro všech dober? Mám pochyby o jeho lásce, dobrotě, působení nebo jeho absolutním vědění? Jsem přesvědčen, že jeho slovo je jediným opravdovým pokladem, že jeho příkázání jsou dokonalá a že poslušnost jeho zákona je jediná správná cesta?

„A ten, kdo zachovává jeho příkázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; podle tohoto víme, že on v nás zůstává: podle Ducha, kterého nám dal.“ (1 Jan 3,24)

Poté, co jsme odpověděli na tyto otázky, se chceme zeptat, zda máme potřebu rozmlouvat s Bohem, a pokud ano, jak často: jednou týdně při nedělní mši svaté, krátce každý den, nebo nepřetržitě? Tak můžeme ohodnotit stupeň našeho vnitřního důvěrného setkávání s Bohem, když víme, že bytí přesvědčeného křesťana je plně ponořeno v Bohu. Svátí mají jen myšlenky na Boha, ve dne v noci; jejich život je neustálá „modlitba“ lásky, uctívání, velebení a úpěnlivá

prosba. To se nazývá „opravdovým životem v Bohu“.

„Bůh je větší než naše srdce a zná vše.“ (1 Jan 3,20)

„Milovaní, už nyní jsme Božími dětmi [...] Víme, že až se zjeví, budeme se mu podobat, protože ho uvidíme takového, jaký je. Kdokoli chová tuto naději v něho, stává se čistým, jako je čistý on.“ (1 Jan 3,2-3)

Zaobírejte se nyní druhým bodem: Budu nesen ctností naděje? Nadějí v Boží prozřetelnost, na milosrdenství a na zmrtvýchvstání? Také zde je pro nás užitečný příklad svatých: Usilují o nebe, doufají ve vše od Krista a Panny Marie – nejen pro věčnost, ale i pro dočasný život. Tato naděje je neotřesitelná; je zdrojem duchovní radosti, která je charakterizuje a která jim umožňuje překonat největší obtíže.

„Ať vás bratrská láska spojuje [...] v horlivosti bez ledabylosti, ve vroucnosti ducha, ve službě Pánu, v naději se radujete, buďte vytrvalí v útrapách, neúnavní v modlitbě...“ (Řím 12,10-12)

Skutečně vědí, že vše, co se jim přihodí, je Bohem předurčeno; bdí nad ni-

mi a neustále jim odpouští jejich hříchy, když upřímně litují. Zcela se oddali jeho láskyplnému plánu, a proto se nebojí svých vlastních slabostí ani budoucnosti. Jsou si jisti jeho něžností a očekávají onen podivuhodný den, kdy budou konečně, osvobozeni z těla z masa, spojeni s nevěstou jejich duše.

„Přijď nám na pomoc se svým milosrdenstvím a ochraň nás před zmatkem a hříchem, abychom plni důvěry očekávali příchod našeho Spasitele Ježíše Krista...“

Mám také tuto trojí naději? Jsem především přesvědčen o tom, že Bůh zasahuje osobním způsobem v mém životě a že vypátrá i ta nejmenší znamení mé pozornosti? Živí má duše sálající touhu důvěryplně se jemu oddat a nechat ho působit, nebo patřím k těm, kteří chtějí sami dát svému životu nějakou podobu?

„Hospodin je můj pastýř, nic mi nechybí [...] Vede mě k vodám, kde mohu odpocívat, tam mi posilňuje duši [...] I kdybych procházel temnou roklí, žádného zla se nebojím, vždyť tys mi nablízku.“ (Ž 23,1-4)

Jak je to potom s mou důvěrou v Boží odpuštění? Je dostatečně velká, abych se pravidelně zpovídával ze svých hříchů, spolu s předsevzetím se s jeho milostí a jeho podporou zlepšit? Nebo patřím k těm, kteří jsou kvůli svým vlastním slabostem zbaveni odvahy, pochybuji o Boží prozřetelnosti a vzdali se boje za své protřibení?

„Pro mne je životem samozřejmě Kristus a smrt znamená zisk [...] Toužím odejít a být s Kristem, což by bylo lepší, mnohem lepší.“ (Flp 1,21.23)

Je má naděje na spásu dostatečně silná, aby plynutí času nebylo nadále příčinou strachu, nýbrž naopak motivem nejopravdovější radosti?

Závisím na tomto životě a jeho iluzorních statcích, nebo jsem porozuměl tomu, že běh pozemských věcí je jen nutnou zkouškou pro můj vstup do nebe, kde mě Bůh očekává s planoucím srdcem? Pochopil jsem, že co má cenu na světě, je to, co mě připravuje na tuto grandiózní hodinu?

Dobry pastyř, kostel ve Vöttingu u Freisingu, Německo

Jsem proti Bohu, když mladý člověk zemře, nebo jsem šťastný, že měl to privilegium tak časně opustit toto slzavé údolí, aby se navrátil do domu nebeského Otce?

Souhrnně se zeptám: Jsem člověk „tohoto světa“, který „jen myslí jako tento svět“, nebo jsem v exilu? Dychtím po nadpřirozenu? Prahnu po svém nebeském domově?

„Nejsou ze světa, jako ze světa nejsem já.“ (Jan 17,16)

„A na to vše oblečte lásku, která váže pouto dokonalosti.“ (Kol 3,14)

„Nemám-li lásku, nejsem nic.“ (1 Kor 13,2)

Třetí ctnost, láska, je taková ctnost, která nás přivádí do souladu s nebem, kde je vše láskou. Čím více milujeme bez vlastního prospěchu, tím více se podobáme Kristu; čím více jsme schopni odpouštět, tím více patříme nebi, neboť odpuštění je znakem zapomenutí na sebe. Naše láska je naší pozorností vůči druhým, naší schopností sebezáporu, službou, nasloucháním, obětavostí sebe samého – za cenu našeho ega.

Táhne mě domýšlivost k rozdmýchávání mých špatných pocitů, nebo jsem dostatečně pokorný, abych pěstoval odpuštění? Jsem velkorysý a úslužný? Mám srdce na dlani, nebo mám tendenci nejprve myslet na sebe a na své potěšení? Stává se, že se něčeho vzdám, abych druhému pomohl, aniž bych se proto stal pyšným nebo se dělal důležitým?

„Když tedy dáváš almužnu, ne abys to vytruboval; tak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby došli slávy u lidí; vpravdě vám říkám, svou odměnu už mají. [...] Ať tvá levice neví, co dělá tvá pravice, aby tvá almužna byla skrytá.“ (Mt 6,2–4)

V jaké míře jsem nakloněn naší individualistické kultuře, jejímž základním pilířem je zábava? A abychom se zde dobrali jasnosti, postačí zauvažovat nad velkým sloganem naší doby: „Člověk musí využít život.“ Rozumějte tomu v tom smyslu, že je nutné život vychutnat tak, jak jen je možné před tím, než přijdou stáří a smrt. Pociťujete lítost a hořkost, když nedostanete to, co jste si vytoužili? Nebo akceptujete to, co se vám přihodí, a obětujete svá příkory Ježíši k dobru duši na zemi a v očistci?

Jsou vašimi hlavními starostmi finanční zajištění, pracovní kariéra, zábava, světové smýšlení, povyražení a cestování?

„To všechno jsou věci, po nichž se pídí pohané.“ (Mt 6,32)

Nebo znamená oproti tomu ve vašich očích „využit život“, abyste využili každý den k záchraně duší, když se modlíte, dosvědčujete a pokoušíte se posvětit se ke cti Boží? Zdá se vám čas, tento nebeský

„A ten, kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; podle tohoto víme, že on v nás zůstává: podle Ducha, kterého nám dal.“

(1 Jan 3,24)

dar, jako drahocenný prostředek, abyste se účastnili na Pánově spasitelném díle? Všimáte si naléhavosti situace, ve které se svět nachází kvůli nedostatku víry?

Pro koho ráno vstáváte? Pro koho žijete? Pro sebe, nebo pro Boha? Proč jednáte? Pro vlastní prospěch, nebo ze zájmu o nebe?

Jakým směrem orientujete svůj život? Co je vašim kompasem? A co je vašim cílem? Uznání člověka kvůli společenskému úspěchu, nebo útěcha Ukřižovaného a láskyplné spojení s ním na věčnosti?

Tímto způsobem si můžete ohodnotit stupeň vaší duchovní „svatosti“.

Jste na správné cestě? Není to nic velkého; vyvarujte se proto propadnout ješitnosti. „Až uděláte vše, co vám bylo přikázáno, řekněte: Jsme neužiteční služebníci; udělali jsme, co jsme udělat měli.“ (Lk 17,10)

Zmýlili jste se? Pak zavolejte Pána bez studu nebo strachu, neboť „v nebi bude víc radosti nad jediným hříšníkem, který se dá na pokání, než nad devětadesáti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ (srov. Lk 15,7) Když se budete namáhat v pokoře rozvíjet tyto tři ctnosti – víru, naději a lásku, můžete si být jisti, že odpovídáte očekáváním Pána. Vaše vyznačování bude lidem ve vašem okolí přinášet světlo a budete šířit ve svém okolí svaté semeno božské harmonie. Ve své úmrtní hodině uslyšíte: „Správně, dobrý a věrný služebníku, nad málem jsi byl věrný, nad mnohým tě ustanovím; vejdi do radosti svého pána.“ (srov. Mt 25,21)

Pak si řeknete: Můj život se vydařil – ne tak, jak tomu rozumí svět, nýbrž tak, jak tomu chce Boží moudrost, neboť jsem překonal svou smrt! Nyní jsem tedy v nekonečném údivu. „Veselme se a radujme se, vzdávajme čest Bohu, neboť Beránkova svatba je tady a jeho Nevěsta se okrášlila: směla se obléci do běloskvoucího plátěného šatu [...] Blahoslavení, kdo jsou pozváni na Beránkovu svatební hostinu.“ (Zj 19,7–9)

Z Maria heute 10/2016 přeložil -jn-

Rada Evropy opětovně zamítla pronájem dělohy

Parlamentní shromáždění Rady Evropy opětovně zamítlo tzv. náhradní mateřství poté, co tato praktika již dvakrát, v dubnu a září tohoto roku, neprošla jeho Komisí pro sociální otázky. Evropský parlament tzv. náhradní mateřství nepodpořil už v dubnu 2015 a označil je za „praktiku poškozující důstojnost ženy“. Diskusi v parlamentním shromáždění Rady Evropy popisuje Nicola Speranza, mluvčí Evropské federace katolických rodinných sdružení:

„Byla velice živá – a to zejména ze strany předkladatelky Petry De Sutterové ze Socialistické skupiny a jejích podporovatelů. Země, které na tzv. náhradním mateřství

mají ekonomické zájmy, jsou totiž velice dobře zorganizované. Na druhé straně se projevilo, že opozice nebyla ani tak politická, nýbrž procházela zeměpisně napříč všemi politickými skupinami, které nechtěly podpořit tuto velmi vágní rezoluci. Po místních Radě Evropy se v ní požadovalo, aby stanovili jakési vůdčí linie na ochranu dětí, aniž by kategoricky odsoudili pronájem dělohy. Děti ale nejsou zboží, a proto je nutné bojovat proti náhradnímu mateřství realisticky. Práva dětí budou chráněna pouze tehdy, pokud bude takovýmto praktikám zabráněno.“

www.radiovaticana.cz, 12. 10. 2016

**P. Mgr. ROBERT
MARIA MAYER OFMConv.**

*Narodil se 6. října 1974 v Hodoníně,
zemřel 5. února 2016 v Brně.*

Léta dětství a dospívání prožil v Terezíně a v Čejčích na Slovácku.

Vyučil se stolařem, několik let se svému oboru věnoval, a ve svých 22 letech se rozhodl pro církevní dráhu. V r. 1997 vstoupil do minoritského řádu. Po prvních měsících pobytu v brněnském klášteře strávil rok postulátu v Opavě a rok noviciátu v polském Hnězdně. První sliby složil 18. 6. 1999 v Jihlavě. V tichu kláštera se na dvouleté nástavbě začal připravovat k maturitě. Jeho snem bylo stát se knězem. Po odmaturování odjel do Polska ke studiu na Univerzitě kardinála Stefana Wyszyńskiego. Úspěšně vše zvládl a v roce 2006 složil v Brně v kostele sv. Janů věčné řeholní sliby. Rok na to (3. 5. 2007) se mu dostalo jáhenského svěcení v polské Lodži. Na kněze byl vysvěcen 12. dubna 2008 v Opavě. Primiční mši svatou sloužil v květnu 2008 na Slovácku v rodné obci Čejč za účasti tisíce lidí. V tomtéž roce začal působit jako novokněz ve farnosti sv. Janů v Brně, odkud měl také spravovat farnost v Modřicích, zatím na zástup. V září 2009 jej brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle jmenoval farářem u sv. Janů a taktéž administrátorem ex currendo pro farnost při děkanském kostele sv. Gotharda v Modřicích a filiálním kostele sv. Markéty v Přítzvenicích. Jeho život vyhasl po těžkém úrazu, který se mu stal 1. února 2016.

*Otec Robert po sobě zanechal
velmi hluboké dědictví založené
na lásce, radosti, jednoduchosti,
pokoře a nadšení.*

Fr. Elias Vella OFMConv., Malta

Bůh je milosrdný a je láska

*Z přednášky P. Roberta Marie Mayera, kterou měl v sobotu 30. ledna 2016
na setkání Sekulárního františkánského řádu*

Než došlo u svatého Františka z Assisi k obrácení, měl sen. Zaslechl v něm hlas: „Františku, kdo ti může prokázat větší dobrodiní, pán nebo služebník?“ František odpověděl bez váhání: „Ovšemže pán.“ „Proč tedy,“ ozval se neznámý hlas, „hledáš sluhu a ne Pána?“ A tehdy František pochopil, že k němu mluví samotný Bůh. Zvolal: „Pane, co chceš, abych učinil?“

To je tedy první krok obrácení. Že se obracíme přímo ke Kristu. Že již nechceme sloužit tomuto světu, sami sobě a těm, kteří nás obdivují, že jsme takoví borci, ale chceme sloužit Pánu. Tímto František pozval Pána Boha do svého života.

I mne si Pán Bůh zavolal. Odmala a v mládí jsem vždycky věděl nebo cítil, že „něco“ je, ale když jsem viděl faráře nebo kostel, tak jsem to úplně „nemusel“. S faráři jsem se nebavil, protože kněz přece neví, o čem je život, a nemůže mu tedy rozumět. Ale Boha jsem hledal a spíše jsem mu říkal „Dobro“. Odmalička jsem rád četl pohádky, měly vždycky dobrý konec, a to se mi líbilo. Komu by se to nelíbilo, že? Když jsem nastoupil do učení na truhláře do Brna, bylo to už po revoluci, měli jsme vždycky týden školu a týden praxi. Na praxi jsem poznal chlapy, říkali jsme jim „okovači“, dávali kování do oken a do dveří. Jak jsem se k nim dostal, všiml jsem si, že se ti chlapi spolu baví o Bohu. Dělal jsem, že mě to nezajímá, ale jedním uchem jsem je opatrně poslouchal. Oni byli chytří a všimli si mého zájmu. Nabídl mi, že mě vezmou do kostela a že mi půjčí Písmo svaté. Tak jsem si to Písmo svaté od nich půjčil a začal číst. Samozřejmě špatně, od Starého zákona – a nestačil se divit. Ten Pán Bůh se mi nelíbil, nějak se nepodobal mé představě „hodného stařečka na obláčku“, který všechno vyřeší a miluje všechny lidi. Místo toho jsem četl samé „krváky“ a války..., tak jsem si řekl, že takového Boha nechcu. Zavřel jsem Písmo svaté, vrátil ho majitelům a poděkoval. Byli celí smutní, tak mne aspoň zvali do kostela, odmítl jsem

– po zkušenostech s četbou Starého zákona. To bylo jakési moje první Boží navštívení – které jsem propásl.

Pak další takové navštívení bylo, když jsem prožíval takovou krizi – chodil jsem s jednou děvčicí a co se nestalo, při mé ješitnosti – ona zapoměla na mé narozeniny! Dvacáté první. Se svým rozumem jsem situaci hodnotil tak, že jak může někdo zapomenout na moje narozeniny, když mě má rád? Ona mě určitě nemá ráda! Člověk je našťvaný, pak by brečel a za chvíli se u mě stihly vystřídát všechny emoce. Schválně jsem si udělal volno z práce, vyměnil si s kolegou odpolední směnu, a tak jsem zazvonil u ní doma. Nevěděla, že přijdu. Když mi otevřela dveře, říká: „Co ty tady?“

„No, jdu za tebou, mohli bysme jít někam na diskotéku.“

A ona říká, „ale já jsem nevěděla, že jsi doma a my jsme se s holkama domluvíly na dámskou jízdu...“

Povídám: „Tak jo..., to víš, že jo. Tak ahoj.“ A šel jsem domů. Rychle jsem zapadl do pokojíčku, a jak jsem tam tak ležel sám na té posteli, doma rodiče, kteří věděli, že jsem šel za tú holkú (tak u nich jsem se teda nechtěl ukazovat, vyptávali by se mě na to, co jsem nechtěl slyšet), tak jsem si najednou znovu vzpomněl na Pána Boha. A říkám mu:

„Pane Bože, jestli jsi, tak ti slibuju, že jestli ona zapoměla na ty moje narozeniny, tak s ní končím!“ A jak jsem to v těch slzách smutku vyslovil, tak jsem cítil, že v té místnosti někdo je. Nikoho jsem neviděl, ale pocítil jsem Boží přítomnost. Uvědomil jsem si, že je tady někdo, kdo nás slyší.

To bylo mé jakési druhé Boží pozvání. A on se toho Pán Bůh nějak chytl – je borec, využívá každé stéblo, které držíme – a vstoupil do mého života. Vzal jsem motorku, Jawa 350, jel se projet za kámošem, pak jsem se vrátil, a přemýšlel, že už ta naše láska není, co byla, že už mě asi nemá ráda... a stařenka v Terezíně, když mě potom viděla, povídá: „Ty seš nějak smutnej, co se stalo?“ „Ale nic se nesta-

lo!“ Jenže ženská – natož stařenka, když chce, tak z vás dostane, co člověka trápí.

„No, tak jsme se rozešli!“

„A co máš z toho? Takových ještě bude!“

Jenže to mě moc neuklidnilo, a tak mi stařenka nabídla, ať s ní zajdu do kostela. To se mi vůbec nechtělo. Nakonec jsem jí slíbil, že se vydám do Hovorán popovídat si s panem farářem. To jsem si dal, něco takového slíbit! Jenže sliby se neberou zpět. A tak jsem jel...

Divím se, jak to se mnou mohl pan farář František vůbec vydržet, že mě nevyhodil. Domluvili jsme se, že za ním budu jezdit na pravidelné přípravy na první svatě přijímání, dával mi katecheze: Já byl často unavený, tak jsem většinou usnul, pak jsem se probral, pak jsem se na něco zeptal – aby to nebylo blbý...

Nastal čas, kdy jsem začal chodit do toho kostela, všichni si mysleli, že jsem se zbláznil z nešťastné lásky, ale já jsem to začal brát vážně. Zatoužil jsem přistupovat ke svatému přijímání. Otec František říká:

„Můžeš, ale musíš se vyzpovídat!“

A tak jsem se na tu svatou zpověď důkladně připravil. Měl jsem obavu, jestli pan farář na hovoranské faře tuhle svatou zpověď přežije. Ale on ji přežil. Tehdy jsem vážil asi osmdesát kilo, možná míň, a když mi pan farář dával rozhrěšení, nevím, co mi tehdy říkal, cítil jsem, jako by ze mne sto kilo uletělo fuč. Já byl připravený lítat. Byl jsem osvobozený od svých hříchů.

Později jsem byl biřmován a vybral si biřmovacího patrona svatého Františka z Assisi. Chodil jsem si spokojeně do kostela, modlil se za nová řeholní a kněžská povolání, ale nepočítal s tím, že bych mohl být Pánem Bohem osloven. Ale stalo se. Jednou jsme popíjeli s kamarády ve sklípku a jeden mi říká:

„Viš, co se o tobě povídá po vesnici?“

„Nevím.“ „No, že půjdeš na faláňa!“

To byl pro mě gól. Ale červík hlodal. Jednou jsem v práci řezal dřevo, u toho přemýšlel, co budu v životě dělat, faráře že ne, a najednou jsem uslyšel:

„A co tak do řádu?!“

Dořezal jsem, vypnul mašinu, šel se trochu opláchnout, ale jak jsem ten hlas zvenku i zevnitř slyšel, že mám jít do toho řádu, tak rozum říkal: „Ne!“

Bylo pár měsíců po biřmování, to přece není možné tak rychle a takové změny. A tak jsem začal utíkat. Před Božím hlasem. Možná to také znáte. Ale Pánu Bohu neutečete. Radši řekněte hned „jo“, ať zbytečně neztrácíte čas. Já jsem pořád utíkal, schovával se, pak jsem se na

štvál a řekl si: Tak já nad tím Pánem Bohem vyzraju. Když mě Pán Bůh volá a já se třeba teď ožením a nebude mi to s tou ženou fungovat, tak budu do konce života litovat, že jsem se oženil, ale když já půjdu do toho řádu, tak já třeba za tři měsíce odejdu, protože Pán Bůh uvidí, že to třeba není pro mne cesta, já se vrátím a ožením se. Tak! Jenže Pán Bůh nás zná, zná naše myšlenky a on si nás stejně povede, jak potřebuje. Chvilí jsem se ještě snažil před Božím hlasem kličkovat, také se musela s mým rozhodnutím vyrovnat rodina a vesnice, ale já jsem po svém rozhodnutí odejít do kláštera ucítil ohromný vnitřní pokoj. Bylo mi jedno, co si kdo myslí, a šel jsem svou vlastní cestou za Božím voláním. To bylo důležité. A to je to obrácení.

Ježíš ukázal svatému Františkovi hlásání evangelia příkladem a potom slovem. Než začneme hlásat evangelium, musíme podle něj žít. Aby naše svědectví bylo pravdivé jako u svatého Františka. Kde svatý František čerpal sílu a vedení? V Božím slově. Co tedy František dělal? Sytil hladové, dával pít žíznivým, odíval nahé, ujímal se pocestných, navštěvoval nemocné, vězně, pohřbíval mrtvé. To je super program! Radit pochybujícím, poučovat nevědomé, napomínat hříšníky, utěšovat zarmoucené, trpělivě snášet obtížné lidi – to je úžasné pokání – a ne být na ně nevrlý...

Důležité je také rozhlédnout se, kde je v mém životě neodpuštění? Kde jsem ještě neodpustil sám sobě nebo třeba Pánu Bohu? Máme se modlit za živé i zemřelé, ve vzájemném úsilí si napomáhat, jeden

druhého milovat, protože to je ten nejlepší příklad pro ostatní lidi.

Máme si opakovat, že příčinou hříchů a všeho zla ve světě je zhoubná žádostivost očí, těla a ducha. To si musíme bohužel opakovat všichni: ve třetím, ve druhém i v prvním řádu svatého Františka. Tato žádostivost v nás přetrvává i po svatém křtu a nesmíme počítat, že když vstoupíme do řádu, že to zmizí. Svatý František nabádal své bratry, aby tomuto trojmu prameni zla statečně čelili. Chudobou, čistotou a poslušností ke svatě římskokatolické církvi a svým představeným.

František zdůrazňoval, že každý den začínáme znovu a od sebe. Nabádal své učedníky, aby se chovali pokorně, a kdykoli uvidí pracující venkovany, aby se s nimi zastavili, dali se s nimi do řeči a pomáhali jim s prací, aby si naklonili jejich srdce a zároveň si zasloužili denní chléb. Fran-

tiškovi misionáři se neštítali žádné práce. Při práci, hlavně však během odpočinku s dělníky, mluvili o velké Boží dobrotě a lásce k lidskému pokolení. Učedníci mluvili o tom, co pro ně konkrétně v jejich životech Pán Ježíš udělal.

Mějme i my na paměti, co pro nás dnes Pán Ježíš udělal. Sdílejme se o tom, jak Bůh působí v našem životě. Často se nám stává, že se v rozhovorech uchylujeme ke kritice, to známe všichni, ale málo mluvíme o Boží dobrotě a lásce. Jak velké bylo utrpení Pána Ježíše za naše hříchy, které vynesl až na kříž. Františkovi misionáři se slzami v očích prosili lidi, aby dobrého a laskavého Boha neuráželi a svými hříchy ho znovu nekřížovali. Nabádali je k tomu, aby se nebáli se svým Pánem smířit, jestliže jsou obtíženi hříchem. Bůh je milosrdný a je láska.

* * *

Z knihy *Děčka, valíme do nebe!*

(Anotace ke knize byla uveřejněna v minulém čísle Světla na str. 16.)

Vydal Martin Leschinger – Flétna, Ústí nad Orlicí 2016

Poznámka redakce: Text přednášky byl ponechán v autentickém znění, jak je otištěn v knize a jak odpovídá osobnosti P. Mayera.

Modlitba Otče náš (5)

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům

Již jsme si řekli, že tato modlitba se skládá z oslovení a ze sedmi proseb. V oslovení nazýváme Boha svým Otcem, který je v nebi. Tímto si chceme připomenout pravdu, že náš pravý domov je tam, kde je náš Otec, tedy v nebi. První prosba této modlitby zní: „Povšev se jméno tvé.“ Touto prosbou si připomínáme, že všechno, co bylo stvořeno, bylo stvořeno pro čest a slávu Boží. Proto máme povinnost svým životem oslavovat Boha. Druhá prosba: „Přijď království tvé“ – ji prosíme, aby se na tomto světě rozšířilo a upevnilo království Boží, království pravdy a lásky. Třetí prosba: „Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“ si připomínáme, že našim životním programem je plnění vůle Boží. Není důležité, zda se mi to líbí nebo ne, ale je velmi důležité, aby to, na co myslím, co říkám a co dělám, se líbilo Bohu. Čtvrtou je prosba: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ Touto prosbou prosíme Boha o všechny potřeby pro svoji duši i tělo.

O těchto prosbách jsme už hovořili. Nyní si něco řekneme o páté prosbě: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Zpravidla máme dvě míry. Jednu používáme pro sebe a druhou pro jiné. Sebe soudíme velmi mírně a jiné až velmi přísně. Že je to tak, nechť nám ukáže i následující příběh.

Starší kněz vypráví: Bylo po první světové válce. Bída bylo všude dost. Mnozí si zoufali a nechyběly ani sebevraždy. Proto, že jich bylo dost, zavedl jsem ve své farnosti novinku. Rozhodl jsem se, že smrt sebevraha oznámíme tím nejmenším zvonek. Svě rozhodnutí jsem vyhlásil v chrámu po svatě liturgii. Lidé pomalu opouštěli chrám, ale před chrámem je zastavil jeden z těch spravedlivých a začal: „Vidíte, jakého máme kněze, jaké novoty zavá-

dí. Copak proto máme zvony, aby zvonily lumpům, kteří se věší či otráví? Dobrého pastýře máme, kam nás jen ten dovede se svými nápady?“ Ke spravedlivému se přidávali také další. A byl by pobouřil celou farnost, kdyby se nenašli i takoví, kteří se nepočítají ke spravedlivým, a proto se nedovazují soudit jiné.

Nepřešel ani celý rok a ten spravedlivý, jenž pobuřoval věřící proti knězi, přišel na faru a oznámil, že se oběsil jeho nejstarší syn. Nedokázal pochopit, jak se to mohlo stát. Byl to takový dobrý a spravedlivý hoch a teď udělal toto. Kněz se ozval a řekl: „Tak teď už nejste proti tomu, aby náš zvon zvonil sebevrahům, kteří jsou politováníhodnější než ti, kdo umírají přirozenou smrtí?“ Spravedlivý svěsil hlavu a nechtěl na toto téma hovořit. Po půlroce je spravedlivý znovu na faře. Jeho druhý syn si pustil plyn a otrávil se. Za dva roky nejmenší zvon zvonil samotnému spravedlivému, který z tohoto světa neodešel přirozenou smrtí, ale sebevraždou.

Když to člověk poslouchá anebo čte, mimovolně mu přijdou na mysl Ježíšova slova: „Nesudte, abyste nebyli souzeni; neboť soudem, jímž soudíte, budete souzeni vy a mírou, jíž měříte, bude naměřeno vám.“ (Mt 7,1-2) Už přísloví nás napomíná: „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!“

Sebe soudíme velmi mírně a svého bližního až velmi přísně. Chtěli bychom, aby také Bůh soudil podobně, nás velmi shovívavě a naše bližní velmi přísně. Pro sebe se dožadujeme, aby nám Bůh odpustil, ale našim bližním toto právo upíráme. Posuzujeme lidi, že jsou nespravedliví, pokud nedokážou zapomenout na křivdu, kterou jsme jim způsobili. Ale běda, když oni ublíží nám. Tehdy na to nemůžeme a nechceme zapomenout. Ba z našich úst vyjdou i taková slova: „Ať mu

Bůh za mne zaplatí, jak umí, vždyť mi tak velmi ublížil.“ Jak by to dopadlo, kdyby Bůh nám měl zaplatit za to všechno, čím jsme ublížili svým bratřím a sestřím? Všichni jsme dětmi Božími. Bůh nám odpustí pouze tehdy, když odpustíme i my. Pokud jsme milosrdní vůči svým bližním, i Bůh bude milosrdný vůči nám. „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)

Jistá žena řekla: „Můj otec mě před smrtí volal k sobě, ale já jsem nešla.“ – „A na pohřbu jste byla?“ ptal se kněz. „Byla, i se svými dětmi, ale nestáli jsme u truhly. A cestou na hřbitov jsme šli poslední. Víte, nemohu mu odpustit, tak moc mi ublížil.“ Na to kněz řekl: „Musím vám to otevřeně říci, že jste se dopustila velkého hříchu. Nesplnila jste poslední vůli svého otce. Byl to váš otec i navzdory tomu, že se vůči vám provinil. Jak se provinil, to já nevím, ale to není důležité. Důležité je to, kolik dobra pro vás udělal. Když se proti vám provinil, litoval toho, a proto vás volal. Čtvrté přikázání platí v každém případě, nezná výjimku.“

Občanská válka nemilosrdně zuřila na španělském území. Znesvěcené chrámy, hořící vesnice a kláštery, zohavené mrtvoly označovaly cestu, po níž přešlo rudé vojsko. Také nacionalisté bojovali s nevidanou urputností. Když oddíl nacionalistů jednou po tvrdém boji čistil vesnici od nepřátel, našli u zdi těžce raněného příslušníka rudých, kterému úlomek granátu roztrhl hrud. Raněný se skleněnými očima hleděl na přicházející patrolu. Potom mírným pohybem zvedl ruku a vykřikl: „Kněze! Zavolejte mi kněze!“ – „Jdi do pekla, ty rudá potvoro!“ zaklínal jeden z nacionalistů. Ale jeho kamarád měl s ním soucit. „Podívám se, zda nějakého najdu.“ A skutečně, brzy se vrátil i s knězem. Ten se soucitně sklonil k těžce raněnému, mladičkému chlapci. „Chcete se vyzpovídat?“ zeptal se ho. „Ano, chci se vyzpovídat,“ vydechoval voják. „Ale vy jste zdejší farář?“ – „Ano, jsem.“ – „Bože můj!“ zasténal chlapec. Trvalo dlouho, než kněz odešel od umírajícího. Vlasy měl mokré potem a tvář bledou jako stěna, když se vrátil k čekající hlídce nacionalistů. „Bratři,“ řekl s námahou, „zanechte raněného do nejbližšího domu, aby nezemřel na ulici.“ Když se vojáci blížili k chlapci, ten se narovnal a pokývl jim,

aby přišli bliže. „Odpustil mi! Dal mi rozhršení!“ koktal, lapaje po dechu. „Proč by ti neměl odpustit, vždyť je to jeho práce!“ řekl jeden z nacionalistů. „Nevíte, co jsem udělal!“ sténal umírající. „Zabil jsem dvaatřicet kněží, probodl jsem je, zastřelil, zabil, zaškrtil. V každé vesnici jsem šel nejdříve na faru. Také zde jsem to udělal podobně. Kněze jsem nenašel, ale zato jeho otce a dva bratry. Zeptal jsem se jich, kde je farář. Zdráhali se ho prozradit. Tak jsem všechny tři zastřelil. Už chápete? Tomu knězi, který mě vyzpovídal, jsem zabil otce a dva bratry... a on mi odpustil, on mi dal rozhršení.“

Vzpomeňme na Kalvárii. Na kříži visela Svátost sama – Boží Syn. Vedle něho visel také lupič. Jen sám Bůh ví, kolik hříchů tento lupič napáchal. Sám přiznává, že za své hříchy byl odsouzen. Stačilo několik slov a Syn Boží mu slíbil ještě toho dne ráj. U Kristova kříže stáli ti, kdo ho ukřižovali, i ti, kdo ho dali nespravedlivě odsoudit na smrt kříže, a rouhali se ne člověku, ale samému Božímu Synu. Většího zla se ani nemohli dopustit. A on se přece za ně modlil: „Otče, odpusť jim: nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Ježíš nás učí odpouštět nejen slovem, ale i svým příkladem. Jen tehdy máme naději na Boží milosrdenství, když sami budeme milosrdní, jak nás učí Ježíš, když budeme odpouštět svým bližním. A nikdo nám nemůže až tak ublížit, abychom mu nedokázali odpustit. My svými hříchy urážíme nekonečného Boha. Pokud bližní urazil nás, tak urazil pouze slabého a hříšného tvora. Urážka, kterou nás urazili, se nikdy nedá srovnat s urážkou, kterou jsme my urazili Boha. A přece nám Bůh odpouští, ale pod jednou podmínkou, že i my odpustíme svému bližnímu. Proto touto prosbou z modlitby Otče náš prosíme nejen o to, aby nám Bůh odpustil naše viny, ale také o to, abychom vždy měli sílu odpustit i našim bližním, pokud se něčím vůči nám proviní.

Panno Maria, naše Matko, pomoz nám, abychom vždy uměli odpouštět.

(Pokračování)

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky
(Pravidelná příloha časopisu
Misionár) 10/2006 přeložil -dd-

Kdo naprogramoval naš genetický kód?

*Ve vesmíru je mnoho znamení, která poukazují na existenci Boha.
Jedním z nich je geniální programový kód nacházející se v lidské DNA.*

V roce 2004 duchovní vůdce světového ateismu, filosof Anthony Flew, veřejně vyznal svoji víru v existenci Boha Stvořitele. Jak sám doznal, jeho cesta k víře byla ukončením mnohaletého hledání, ve kterém se opíral o vědecká fakta. Jedním z nejpřesvědčivějších důvodů poukazujících na Boží existenci bylo pro profesora Flewa odhalení kódu DNA.

Geniální kód

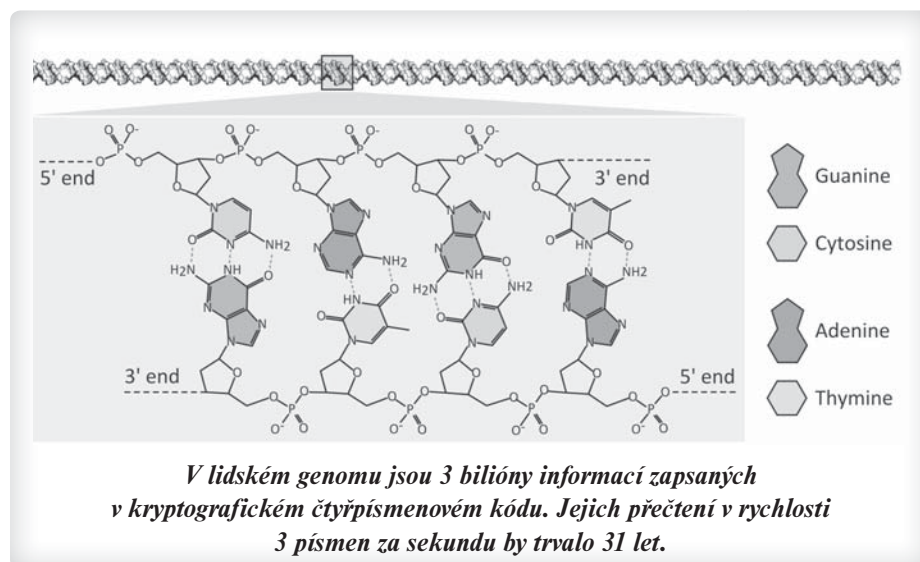
V každé buňce našeho těla se nachází DNA, která představuje mohutný systém přechovávající informace. V DNA, která je v našich genech, se nachází zhuňnělý geniální zápis informací. V lidském genomu jsou 3 miliardy informací zapsaných v kryptografickém čtyřpísmenovém kódu. Jejich přečtení v rychlosti 3 písmen za sekundu by trvalo 31 let, nebo můžeme použít jiného srovnání: Informace lidské DNA by zaplnila stoh knížek pětsetkrát vyšší, než je vzdálenost mezi Měsícem a Zemí!

Geniální programový kód nacházející se v lidské DNA poukazuje na nesmírnou moudrost a inteligenci Božského Projektanta. Pro všechny vědce, kteří jsou in-

telektuálně poctiví, je fakt existence fenomenálního zápisu informace v DNA křičícím znamením ukazujícím na existenci Boha, Stvořitele celého vesmíru. Informace může pocházet jedinečně od inteligentní Bytosti. Není možné, aby hmota sama od sebe stvořila informační kód. Informace nevzniká v hmotě jako důsledek milionů let mutace nebo přírodního výběru. Jediným zdrojem informace je rozum, inteligence.

Je třeba si uvědomit, že informace obsažené v molekule DNA se od ní liší, ona je jenom jejich nositelem. Ty informace je možné popsat jako geniální naprogramování nebo zápis myšlení, a to ukazuje na existenci osobní Inteligence. Části DNA nazvané nukleotidy tvoří logický celek a jsou navzájem spojeny jako písmena nebo výrazy v textu dopisu. V DNA tedy existuje inteligence a v ní obsažené informace – jak dokládá profesor Michael J. Behe – nejsou ani hmotou, ani energií.

Když poznal pravdu o lidské DNA, profesor A. Flew pochopil, že ateismus nemá žádné logické opodstatnění a že je nerozumnou, slepou vírou v náhodný vznik života a celého vesmíru, který je

► harmonickým celkem a funguje ve shodě se zásadami logiky. Flew nazval „komickým úsilím“ způsob, jakým ateista Richard Dawkins vysvětluje původ života, když tvrdí, že to byla jenom náhoda – „šťastná příležitost“.

Vědecká zkoumání totiž ukázala, že DNA je částice trojrozměrná a sama se množí. Bůh Stvořitel naprogramoval DNA tak, že každá částice může nejenom vytvořit identickou kopii, ale dokáže odhalit a odstranit chyby ve své kopii. Bůh nás stvořil s kódem DNA, který obsahuje „editující“ enzymy, ty bez ustání krouží po částici DNA a hledají chyby k opravení, provádějí neobvykle komplikované opravy.

Je to vědecký fakt, že lidský život začíná ve chvíli oplodnění jako jediná buňka velikosti kapky. V té buňce je zakódována informace, která bude řídit proces rozvoje vedoucí k vzniku těla se 100 bilióny buněk. Každá z nich byla vybavena tak komplikovaným mechanismem

chemického fungování, že ho dnešní věda nedokáže pochopit. Každá buňka má v sobě Tvůrcem zakódovanou instrukci k obsluze; říká, jak má vznikat každá část lidského těla a jak musí každá z nich fungovat. Každá z buněk funguje jako miniaturní město. 100 biliónů buněk, které tvoří lidské tělo, pracuje harmonicky jako jeden živý organismus, dokonale spolupracují. Ta geniální schopnost zakódovaná v buňkách nás přivádí k úžasu nad velikostí a moudrostí Tvůrce.

Epochální objev

Jedním z největších vědeckých objevů na počátku 21. století bylo poznání pořadí všech nukleotidů lidské DNA, čili sekvencí lidského genomu. Toto odhalení uskutečnil mezinárodní vědecký kolektiv pod vedením profesora Francise S. Collinse.

Dne 26. června 2000 ve Washingtonu v Bílém domě prezident USA Bill Clinton za přítomnosti vědců vyhlásil, že se podařilo „přečíst“ sekvenci DNA

v lidské genetické mapě. Prezident tehdy řekl: „Nepochybně je to nejdůležitější a nejneobvyklejší mapa, jakou kdy člověk udělal. Dnes se učíme jazyku, ve kterém Bůh stvořil život. Stále více žasneme nad složitostí, nádherou a zázrakem nejsvětějšího Božího daru.“ (*The Language of God*, s. 2-3)

Naproti tomu profesor Francis S. Collins prohlásil: „Máme první vhléd do naší instruktážní knihy, známé dříve pouze Bohu. Bůh Bible je Bohem genomu. Má být ctěn v katedrále i v laboratoři. Všechno, co stvořil, je majestátní, zvláštní, složité a krásné.“ (*tamtéž*, s. 3)

Podle F. S. Collinse bylo odhalení sekvence lidského genomu epochální vědeckou událostí, odhalením nejneobvyklejšího ze všech textů, ale stejně tak příležitostí vzdát Bohu chválu. Podle něj má být víra v Boha rovněž racionální volbou a konflikt mezi vírou a vědou neexistuje. „Není žádný rozpor v tom, být nekompromisním vědcem a člověkem věřícím v Boha, který se o každého člověka osobně zajímá. Oborem vědy je zkoumání přírody. Oborem Boha je svět duchovní, skutečnost, která se nedá zkoumat za pomoci nástrojů a jazyka vědy. Ta musí být zkoumána srdcem, myslí a duší, ale rozum musí najít cestu, jak zahrnout obě skutečnosti.“ (*tamtéž*, s. 6)

Uvědomujeme-li si, jak zázračně jsme byli stvořeni, každým svým činem a myšlenkou vzdejme chválu Svatému a Nejvyššímu. Slovy velebení z celého srdce vyznejme lásku Bohu, který nás povolal k existenci (srov. Sir 47,8).

Jedinou silou, která deformuje a ničí zázračnou harmonii a krásu stvoření, jsou vědomě a dobrovolně páchané hříchy. Představují příčinu největších lidských tragédií a neštěstí. Zpřetrhávají spojení života a lásky s Bohem a s druhými lidmi, dovádějí ke strašlivému zotročení zlými duchy, které vede k absolutnímu egoismu a věčné záhubě. Proto je třeba hříchy nenávidět a po každém těžkém pádu se od nich odtrhnout, vyznat je Ježíši ve svátosti pokání. V upřímné zpovědi zažíváme zázrak Božího milosrdenství, odpuštění všech hříchů, navrácení našemu lidství zázračné harmonie a krásy obrazu a podobnosti Boží.

Z Miłujcie się! 3/2016 přeložila -vv-

Kardinál Ouellet vysvětluje exhortaci *Amoris laetitia*

Amoris laetitia nedovoluje svaté přijímání rozvedeným žijícím v novém svazku, pokud jejich první manželství bylo platné – zdůrazňuje kard. Marc Ouellet, prefekt Kongregace pro biskupy. Dne 14. října se kanadský kardinál zúčastnil debaty na téma papežské exhortace ve francouzské katolické televizi KTO. Při té příležitosti zdůraznil kardinál Ouellet, že vstřícnost, o níž je řeč v 8. kapitole dokumentu, se nemůže týkat situací, kdy platnost prvního manželství nebudí pochybnosti:

„Jsou tu však jiné případy, v nichž je potřeba ještě ověřit, zda manželství bylo platné. Někdy se setkáváme s lidmi, kteří se rozvedli již velmi dávno, ale nepřezkoumali svou situaci, a je možné to učinit. V takovýchto případech se zcela jistě otvírá prostor k rozlišování. Nicméně v situacích, kdy o platnosti manželství není pochyb a někdo uzavřel druhý svazek, je jeho život v rozporu s tajemstvím svátosti manželství. Je tu hranice, kterou nelze překročit. Tradice církve tuto hranici zachovala a *Amoris laetitia* ji nezměnila. Nelze tedy říkat, že v tomto smyslu došlo k otevření a že nyní rozvedení, kteří žijí v novém

svazku, mohou projít cestou jakéhosi pokání a posléze znovu přistupovat ke svátosti přijímání. To nelze říci. Nebylo by to v souladu s dokumentem ani se synodálním procesem,“ řekl kardinál během debaty ve francouzské televizi KTO.

Francouzští kněží, kteří se debaty s kardinálem Ouelletem zúčastnili, zdůrazňovali, že doprovázení párů žijících v takovéto situaci bylo vždy velmi obtížné. Vyžadovalo mnoho času a trpělivosti, aby jim pomohli porozumět do hloubky jejich situaci. Nyní, po ohlášení posynodální exhortace, je to ještě složitější, protože dokument mluví pouze v náznacích, což si žádá interpretaci, a některé z nabízených interpretací jsou v rozporu s učením církve. Kardinál Ouellet v tomto kontextu označil za velmi důležité, aby si věřící uvědomovali, že přináležitost do společenství církve se nevyjadřuje pouze přistupováním ke svátostem. Společenství se buduje také jiným způsobem a kromě toho existuje také možnost tzv. duchovního přijímání – řekl prefekt Kongregace pro biskupy.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
20. 10. 2016

Suma o darech svatého Josefa (47)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola XIV: Dar stejné chvály nejsvětější Panny a svatého Josefa při nalezení chlapce Ježíše v chrámu (Dokončení)

Pátým druhem stejné chvály⁽¹⁾ je úctyhodnost téže odpovědi. „Proč jste mě hledali?“ praví Ježíš. „Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“⁽²⁾ Ježíš touto odpovědí ctí společnou rodičovskou důstojnost Josefa a Panny Marie. Proč, praví, jste mě hledali, ó můj otče a má matko? Je to jediné evangelní místo, na jehož základě se domníváme, že Kristus vždy dával svatému Josefovi jméno otce. Na tento zvyk Kristova vyjadřování výslovněji narázela nejsvětější Panna, když řekla: „Hle, tvůj otec i já.“⁽³⁾ Ona nazývala Josefa svým mužem a Ježíš otcem. Pro Marii bylo toto pojmenování Josefa za jejího manžela něčím běžným a pro Krista označení téhož za jeho otce něčím stálým. Proto se Panna Maria přizpůsobila Kristovu obyčejí vyjadřovat se tímto familiárním způsobem a řekla: „Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!“⁽⁴⁾

Následuje šestý druh chvály, za který označujeme veselost jediné cesty. „Potom,“ praví evangelista, „se s nimi vydal na zpáteční cestu a šel do Nazareta.“⁽⁵⁾ Uvažuj o tom, jakými radostmi, jakou veselostí myslí a skrze jaká slova se radovali, jásali a byli nadšeni poté, co našli původce radosti, co našli nebeského chlapce, co našli samotného Boha, a když šli a vraceli se domů. Panna Maria držela chlapce za pravou ruku a Josef za levou, jako by se takřka báli, aby ho znovu neztratili. Nebo alespoň, pokud se nebáli jeho ztráty, aby si užívali jeho přítomnosti, o kterou byli po tři dny připraveni. A zřejmě jeden z těchto dní byl pro velikost bolesti jako tisíc jiných. Představme si, že by slunce tohoto viditelného světa po dva či tři dny vůbec nevyšlo, takže by smrtelníci neviděli jiné světlo než noční, jak o tom píše básník: „A bezbožný svět se obával věčné noci.“ Co si myslíte: Jaké by třetího dne byly myšlenky, obavy, vzdechy a úzkosti lidí? Jaké vzdechy, jaká slova, jaké výkřiky by vystupovaly do nebe? Ježíš, dvanáctiletý chlapec, byl svým sva-

tým rodičům mnohem cennější, radostnější a dražší než viditelné slunce, neboť měli za zcela jisté, že on sám je Stvořitelem slunce. Jakou bolest, jak věříme, museli tedy zažívat, když ho ztratili, a to zvláště třetího dne. Proto, když ho uviděli, jakými city radosti museli být oba naplněni! A tak stejná byla veselost jediné cesty, stejná radost, stejný jásot myslí.

Poslední pak chválou z chval, které jsme vymezili, je vznešenost stejné poslušnosti. Ta dokazuje, že Josef byl větší důstojnosti, než jakou dokáže vymyslet rozum jakéhokoliv smrtelníka. Vždyť kdo by mohl pochopit majestát toho, kdo přikazoval Bohu a jemuž byl samotný Bůh podřízen? A tak jsou chabého rozumu ti, kdo tvrdí, že Bůh Josefovi neudělil zvláštní dary: nejvyšší svatost, nevinnost, lásku a slávu. „A poslouchal je,“⁽⁶⁾ praví evangelista.

Zde však vyvstává otázka: Tato podřízenost byla pouze veřejná, nebo jen uvnitř rodiny a skrytá, či obojího rázu? K této otázce nás vede onen úkon poslušnosti, který Ježíš učinil před učiteli, když je opustil a odešel s rodiči jako jim podřízený. Jestliže byl zároveň veřejný a skrytý, proč nám byl minimálně zjeven? Proč tyto úkony nejsou vyjádřeny v Písmu svatém, abychom je mohli přijmout jako životní normu? Avšak úcta rodičů vůči jejich synu Ježíšovi byla taková, že úkony jeho poslušnosti byly nejvyššího řádu. Lidský rozum je nemůže pochopit, neboť se mu nedostává takové lásky. Když pak někdy hoří Duchem Svatým, chápe sice mnohé, ale nedokáže to vhodně vyjádřit slovy. Připouštíme, že i v nebi je jeden anděl poslušen jiného anděla, ale neznáme jak, neboť úkony jeho poslušnosti jsou jiného řádu než naše. Potvrzuje se nám, že rozum, láska a úcta Josefa a nejsvětější Panny a božství, které bylo jediné v Kristu a jež si je vybralo za své rodiče, se právem označují za nevysvětlitelné a jeví se jasnější než slunce.⁽⁷⁾ Řadí se k oněm skutečnostem, o kterých evangelista Jan píše: „Je však ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš vykonal. Kdyby měla být vypsána každá zvlášť, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané.“⁽⁸⁾ A netřeba se divit tomu, že

věci, které jsou světu nevysvětlitelné, nebyly zapsány, neboť nikdo za smrtelníků není schopen je napodobovat. To však, co je napodobitelné, bylo naopak Písmu svěřeno. „A poslouchal je,“⁽⁹⁾ praví evangelista. Když tedy usilujeme o to, abychom vyjádřili vznešená Boží tajemství, a přesto jen dětsky žvatláme, ponecháváme na člověku bystrého rozumu a katolického ducha, aby se on sám přiblížil k hloubce srdce a nitra Kristova domu, v němž přebýval Ježíš jako dítě, chlapec a mladík a byl poslušen Josefa a Panny Marie, vstoupil na jeho práh a osvícen vírou vešel dovnitř. Může si tak představovat, jak Kristus hovoří s rodiči, jak s nimi sedí za stolem, jindy jak jim pomáhá v práci, jindy jak leží na lůžku a pak vstává a chodí či jak sedí s rodiči a vykládá si s nimi. Může o těchto věcech uvažovat jednotlivě, aniž by zapomínal na to, že je to Bůh, kdo je činí. Tehdy bude také moci posoudit, že i já jsem vstoupil do tohoto domu, ale byl jsem neschopen vyjádřit jeho vnitřní skutečnosti. A nebude pochybovat o tom, že jen slepi by mohli smýšlet jinak.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ V úvodu této kapitoly své Sumy I. Isolani psal o tom, že Bůh v souvislosti s tajemstvím ztracení a nalezení chlapce Ježíše v chrámu obdařil Pannu Marii a sv. Josefa sedmerým druhem stejné chvály. Poté, co byly minule probrány první čtyři druhy chvály, bude dnes pojednáno o zbývajících třech druzích chvály. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Lk 2,49.

⁽³⁾ Lk 2,48.

⁽⁴⁾ Tamtéž.

⁽⁵⁾ Lk 2,51.

⁽⁶⁾ Tamtéž.

⁽⁷⁾ Jestliže nás oslepuje již slunce, o co více jsme jako slepi před těmito velikými tajemstvími! Připomíná nám to známé úsloví Aristotela, že oko naší myslí se chová vzhledem k poznání Boha, jako se chová oko netopýra vzhledem ke slunci. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ Jan 21,25.

⁽⁹⁾ Lk 2,51.

Pondělí 7. 11. 2016

6:05 V pohorách po horách (4. díl): Kriváň 6:20 Dům ze skla? (11. díl): Miloš Doležal 7:25 Bratr Prem Bhai – Indie 7:35 Jak potkávat svět (45. díl): Se smíšeným pěveckým sborem BOHEMIACHOR 8:55 Charita Veselí nad Moravou 9:05 Buon giorno s Františkem 10:10 Kde končí Evropa I., Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb 11:05 VideoJournal české vědy 11:20 Jezuité o: Svátost smíření 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázraky Pražského Jezulátka 11:50 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 13:25 Kněz zpívající reggae – Jamajka 13:40 Bez tebe to nejde 14:45 Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti 15:10 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nedívá 16:05 V souvislostech (158. díl) 16:25 Můj Bůh a Walter: Církev 16:40 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 17:25 Credo: korouhve Karla Rechlíka 17:50 Vezmi a čti: Říjen 2016 18:10 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Chrám na Skále 18:35 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 18:40 VideoJournal české vědy 19:00 Vatican magazine (882. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 20:00 Mosambik, svědek víry [P] 20:30 Terra Santa News: 2. 11. 2016 20:50 Stopy ve sněhu 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (26. díl) 22:00 Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – Jak hořet a nevyhořet? 23:10 Vatican magazine (882. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:45 Kulatý stůl: Doprovázení nemocných 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 8. 11. 2016

6:05 Svatováclavský hudební festival 2016: Collegium 1704 a Collegium Vocale 1704 7:40 Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – Jak hořet a nevyhořet? 8:55 Setkání Salesiánů spolupracovníků na Svatém Kopečku 2016 9:05 V souvislostech (158. díl) 9:25 Vatican magazine (882. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:00 Pojd'te s námi... [L] 11:15 Muzikanti, hrajte 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Chrám na Skále 11:50 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Svatováclavský hudební festival 2016: Collegium 1704 a Collegium Vocale 1704 13:50 Generální audience Svátého otce 14:25 Muzikanti, hrajte 15:00 Noeland (62. díl) 15:30 VideoJournal české vědy 15:45 Bratr Prem Bhai – Indie 16:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2016 16:20 Řeckokatolický magazín 16:35 O létajícím farář 16:45 Vatican magazine (882. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:15 V pohorách po horách (4. díl): Kriváň 17:30 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 18:00 Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? 18:35 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů 18:40 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 18:50 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2015, 3. díl 19:30 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2016 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (126. díl) [L] 21:25 Putování po evropských klášterech: Trapistický klášter v Berkel-Enschot v Nizozemsku 22:05 Pod lampou [P] 0:10 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2016 0:30 Můj Bůh a Walter: Vatikán 0:45 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 9. 11. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2016 6:25 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nedívá 7:20 Attilova meta 7:35 Cvrlikání (47. díl): Marien 8:45 Vatican magazine (882. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 9:10 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 10:50 Svěcení kaple Božího milosrdenství 11:05 Studentský Velehrad 2016 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Křížová cesta 11:50 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kostela Narození Panny Marie ve Vranova u Brna [L] 13:00 Mosambik, svědek víry 13:35 Jezuité o: Svátost smíření 13:55 ARTBITR – Kulturní magazín (26. díl) 14:10 Město

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

strachu – Pákistán 14:40 Návrat ke kořenům 14:55 Transport 15:35 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2016 16:00 Jak potkávat svět (46. díl) 17:20 Můj Bůh a Walter: Vatikán 17:35 Manželská setkání 17:45 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 17:50 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázračná medaílka 18:00 Po volání: S paulány ve Vranově u Brna [L] 19:10 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 19:30 Terra Santa News: 9. 11. 2016 [P] 20:00 Adorace s paulány z Vranova u Brna [L] 21:05 Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita 21:30 Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír Smékal, CSc. – Spiritualita a zdraví [P] 22:35 Generální audience Svátého otce 23:10 Vezmi a čti: Říjen 2016 23:30 Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti 0:00 Buon giorno s Františkem 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 10. 11. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 6:50 Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita 7:10 Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevřené hrdlo na Gerlachu 8:45 Mezi pražci (52. díl): Listopad 2016 9:35 Terra Santa News: 9. 11. 2016 10:00 Kulatý stůl: Doprovázení nemocných 11:30 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázračná medaílka 11:50 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Svatováclavský hudební festival 2016: Collegium 1704 a Collegium Vocale 1704 13:50 Generální audience Svátého otce 14:25 Muzikanti, hrajte 15:00 Noeland (62. díl) 15:30 VideoJournal české vědy 15:45 Bratr Prem Bhai – Indie 16:00 Zpravodajské Noeviny: 8. 11. 2016 16:20 Řeckokatolický magazín 16:35 O létajícím farář 16:45 Vatican magazine (882. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:15 V pohorách po horách (4. díl): Kriváň 17:30 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 18:00 Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? 18:35 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů 18:40 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 18:50 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2015, 3. díl 19:30 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2016 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (126. díl) [L] 21:25 Putování po evropských klášterech: Trapistický klášter v Berkel-Enschot v Nizozemsku 22:05 Pod lampou [P] 0:10 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2016 0:30 Můj Bůh a Walter: Vatikán 0:45 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 11. 11. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2016 6:30 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 6:50 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality 7:55 Střední cesta 8:10 Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti 8:35 U NÁS aneb Festivalové kukátko (10. díl): Chodské slavnosti 2016 9:40 Vezmi a čti: Říjen 2016 10:00 Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír Smékal, CSc. – Spiritualita a zdraví 11:00 Volání – Etiopie 11:15 Mosambik, svědek víry 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů 11:50 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo ve-

řejné působení 13:15 Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita 13:40 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 14:10 Stíny barbarské noci 15:55 Bradi Barthová 15:10 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 16:00 Mezi pražci (52. díl): Listopad 2016 16:45 Chléb náš vezdejší 17:00 Missio magazín: Listopad 2016 18:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2016 18:30 Desatero pro děti – První příkázání: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh 18:40 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 18:45 Můj Bůh a Walter: Vatikán 19:00 Povolání – Sestra Olga 19:15 Putování po evropských klášterech: Trapistický klášter v Berkel-Enschot v Nizozemsku 20:00 Kulatý stůl: Sexuální zneužívání [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (26. díl) 22:00 V pohorách po horách (4. díl): Kriváň 22:15 Pojd'te s námi... 23:20 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2015, 3. díl 0:05 Kde končí Evropa II., Balkán: Balkán, Turecko a Evropa 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 12. 11. 2016

6:05 Vezmi a čti: Říjen 2016 6:20 Můj Bůh a Walter: Vatikán 6:35 Jezuité o: Svátost smíření 6:55 Kde končí Evropa II., Balkán: Balkán, Turecko a Evropa 7:55 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 8:20 Noeland (62. díl) 8:50 Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? 9:25 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:00 Mše svatá s žehnáním zvonu Beatus Engelmar z kostela Navštívení Panny Marie ve Svitavách 13:00 Pod lampou 15:05 Vatican magazine (882. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:35 Pojd'te s námi... 16:40 Bratr Prem Bhai – Indie 16:50 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (126. díl) 18:15 Velehradské zastavení: Díl 1. – Unionistické kongresy 18:25 Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu 18:30 Desatero pro děti – První příkázání: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh 18:40 Muzikanti, hrajte 19:10 Terra Santa News: 9. 11. 2016 19:30 V souvislostech (159. díl) [P] 20:00 Cesta k andělům (107. díl) [P] 20:55 Petr Bende a cimbálová muzika Grajcar na Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 21:25 V pohorách po horách (5. díl): Hrchava 21:35 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2016 22:00 Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc 23:10 Kalvária Nitrianské Pravno 23:45 Řeckokatolický magazín 0:05 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – I když se nikdo nedívá 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 13. 11. 2016

6:15 Mezi pražci (52. díl): Listopad 2016 7:00 Pojd'te s námi... 8:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (126. díl) 9:30 VideoJournal české vědy 10:00 Mše svatá z Vatikánu: Pouť pro lidi bez domova [L] 11:40 Řeckokatolický magazín 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (159. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] 13:25 Cesta k andělům (107. díl) 14:20 Muzikanti, hrajte [P] 14:55 Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír Smékal, CSc. – Spiritualita a zdraví 16:00 ARTBITR – Kulturní magazín (26. díl) 16:10 Kde končí Evropa II., Balkán: Balkán, Turecko a Evropa 17:10 Nikaragua – Matka všech 17:40 Můj Bůh a Walter: Vatikán 17:55 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 18:00 Noeland (63. díl) 18:30 Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli Statečný mravenec [P] 19:10 Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita 19:30 Magazín festivalu outdoorových filmů 2016 (2. díl): Kategorie A: dobrodružný a extrémní sportovní film [P] 20:00 Svátá Františka Římská [P] 20:45 V souvislostech (159. díl) 21:05 Missio magazín: Listopad 2016 22:10 Polední modlitba Sv. otce Františka 22:25 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 22:50 Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevřené hrdlo na Gerlachu 0:25 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

Evangelium - Lk 20,27-38

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžiš pro nás ustanovil: ‚Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘ Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanedali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena. Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“ Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení.

A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžiš ve vyprávění o (hořícím) keři, když nazývá Pána ‚Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým‘. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“

Zveme všechny na **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, která se uskuteční **13. listopadu 2016**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlouhá cca 8 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45-13.00 hod. (sraz) před katedrálou nebo asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotiškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15.00 hod. na mši svaté v bazilice na Svatém Kopečku. **Bližší informace** najdete na www.rodinnyzivot.cz. Kontakt: Marcela Řezníčková, tel. 587 405 251, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „OTEC PIO – MODLITBA JAKO SKUTEK DUCHOVNÍHO MILOSRDENSTVÍ“** k zakončení Svatého roku milosrdenství. Uskuteční se **ve dnech 3.-4. prosince 2016**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu. Zakončení je v neděli ve 13 hodin. **Přihlášky do 28. listopadu 2016** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 6. 11. - 32. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Mak 7,1-2.9-14
Ž 17(16),1.5-6.8+15
Odp.: 15b (*Až procitnu, Hospodine, nasytím se pohledem na tebe.*)
2. čt.: 2 Sol 2,16-3,5
Ev.: Lk 20,27-38

Pondělí 7. 11. - ferie

1. čt.: Tit 1,1-9
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 17,1-6

Úterý 8. 11. - ferie

1. čt.: Tit 2,1-8.11-14
Ž 37(36),3-4.18+23.27+29
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7-10

Středa 9. 11. - svátek Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12
nebo 1 Kor 3,9c-11.16-17
Ž 46(45),2-3.5-6.8-9
Odp.: 5 (*Proudy bystřin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)
Ev.: Jan 2,13-22

Čtvrtek 10. 11. - památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Flm 7-20
Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
Odp.: 5a (*Šťastný, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 17,20-25

Pátek 11. 11. - památka sv. Martina

1. čt.: 2 Jan 4-9
Ž 119(118),1.2.10.11.17.18
Odp.: 1b (*Blaze těm, kteří kráčeji v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Lk 17,26-37

Sobota 12. 11. - památka sv. Josafata

1. čt.: 3 Jan 5-8
Ž 112(111),1-2.3-4.5-6
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1-8

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. - 12. LISTOPADU 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 11.		PO 7. 11.		ÚT 8. 11.		ST 9. 11.		ČT 10. 11.		PÁ 11. 11.		SO 12. 11.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1637	1854	1734	1953	1587	1792	1708	1924
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1638	1854	1734	1953	1723	1941	1708	1925
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1639	1855	1198	1330	1587	1792	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	1199	1331	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1639	1855	1735	1954	1587	1793	1710	1926
Antifona k Zach. kantiku	725	818	1155	1284	1170	1300	1639	1856	1586	1791	1588	1793	1710	1927
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1640	1856	1724	1943	1724	1943	1711	1927
Závěrečná modlitba	725	818	1156	1284	1171	1301	1640	1857	1586	1791	1588	1793	1589	1795
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	792	890	1203	1335	1219	1353	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1641	1857	1206	1338	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	725	818	1159	1288	1175	1305	1640	1857	1206	1339	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
	SO 5. 11.													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1642	1859	1736	1955	1727	1946
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1643	1859	1208	1341	1588	1793
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1643	1860	1209	1341	1729	1947
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1646	1863	1737	1956	1588	1794
Ant. ke kant. P. M.	725	818	725	819	1164	1294	1180	1310	1647	1863	1586	1791	1589	1794
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1647	1863	1731	1950	1731	1950
Záv. modlitba	725	818	725	818	1165	1295	1181	1311	1640	1857	1586	1791	1588	1793
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

K PROHLOUBENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

SVATÁ MAŘÍ MAGDALENA
Henri-Dominique Lacordaire OP • Přeložili Dagmar a František X. Halasovi • Předmluva k českému vydání Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský • Předmluva k francouzskému vydání Bernard Montagnes OP • Doslov Jean-Pierre Olivier OP

Druhou nejznámější ženou z okruhu nejbližších přátel Ježíše z Nazareta je bezesporu Maří Magdalena, velká světice, kterou církevní tradice nazvala apoštolou apoštolů. A její hrob v Provence se podle autora knihy řadí svým významem hned za Ježíšův hrob v Jeruzalémě a za hrob svatého Petra v Římě. V čem tkví tajemství Magdalenina vyvolení, z čeho vyrůstá její přátelství s Ježíšem, přátelství nicotného tvora, hříšníka, se svým Stvořitelem a Vykupitelem? Autor nás zve na cestu, jež vede z Betánie přes Golgotu až do Provence, kde Maří Magdalena strávila posledních třicet let svého života v jeskyni Sainte-Baume a kde je v katedrále Saint-Maximin pochována. Je to cesta pokání a obrácení, cesta odpuštění mnohých hříchů, jež se dovršuje v nehlubší lásce a přátelství. Cesta vyhrazená nejen světici Magdaleně, ale každému z nás, neboť každého z nás Pán oslovuje jménem a posílá nás hlásat, že Láska smyla hřích, zlomila smrt a chystá nám příbytek u Otce.

*KRYSTAL OP, s. r. o.
 Brož., 114x178 mm, 144 stran, 175 Kč*

SVÁTEK KRISTA KRÁLE • QUAS PRIMAS
Napsal Msgr. Dr. Alois Kudrnovský • Encyklika Pius XI.

Encyklika papeže Pia XI. s obsáhlým komentářem Msgr. Dr. Aloise Kudrnovského. Kniha je pozoruhodnou

předpovědí, jaké bude mít následky odvrhnutí Ježíše Krista jakožto Krále nad státy a celou společností. Vyšlo s církevním schválením.

*Dědictví Svatováclavské
 Reprint původního vydání z roku 1926
 Brož., A5, 120 stran, 190 Kč*

SLAVENÍ PRVNÍCH PÁTKŮ A PRVNÍCH SOBOT V MĚSÍCI

Text P. Pavel Havlát OM • Ilustrace archiv Kartuziánského nakladatelství

Tato brožurka nabízí pomoc k dobrému prožití pobožnosti prvních pátků a sobot v měsíci. Každý z těchto dnů má vhodné texty k rozjímání a zamyšlení.

*Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství Brno
 Brož., 115x180 mm, křídový papír, 80 stran, 58 Kč*

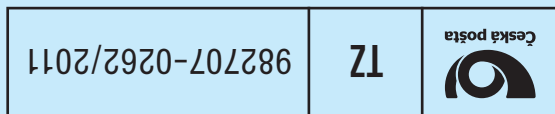
POTĚŠENÍ PRO DUŠI
Bruno Ferrero • Z italského přeložila Veronika Matiášková • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Soubor krátkých duchovních příběhů a zamyšlení italského salesiána poskytuje podněty pro osobní rozjímání, společnou četbu nebo jen pro chvíle, kdy potřebujeme potěšit a povzbudit. Moudrost a laskavost každého z povídání ocení všichni, kteří hledají dotek vlídného duchovního poučení a posily.

*Portál, s. r. o. • Brož., 115x190 mm,
 křídový papír, 88 stran, 149 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. Dohlední nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.